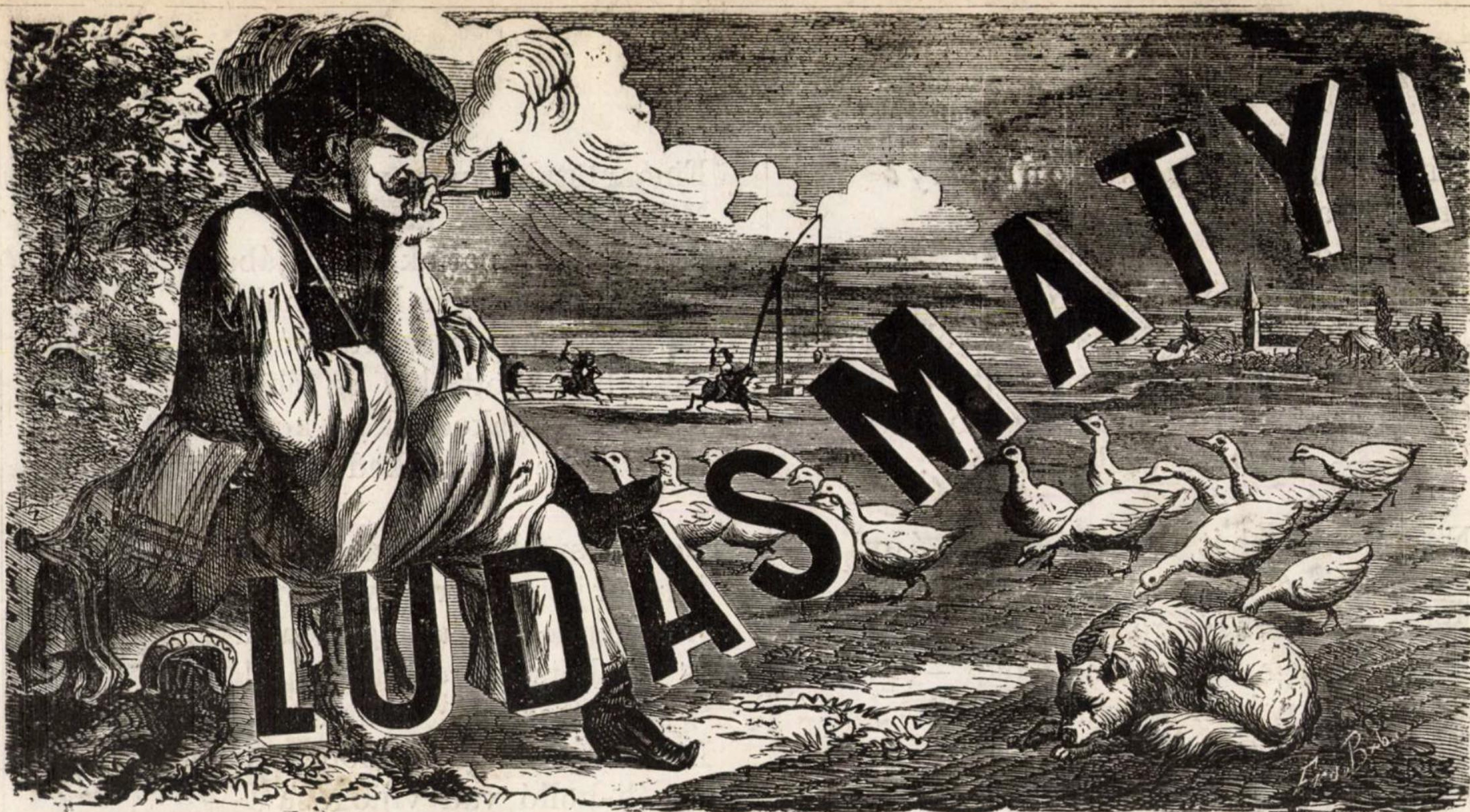

V. ÉVFOLYAM
Megjelenik
minden vasárnap
Ára 3 hóra 1 ft. 50 kr.

Az előfizetési pénz a
KIADÓ-HIVATALBA
városháztér 6. sz.
alá küldendő.

Pest, Május 14-én
1871.
20. szám.

GYŰJTŐKNEK
öt előfizető után
tiszteletpéldány jár.

Szerkesztői iroda:
Városháztér 6. sz.
ide küldendő mindenféle kézirat, mely a „Ludas Matyi“-nak van szánva.

Egy derék honleányhoz!

— ajánlva K. R.-nak. —

Fülmile hang, pacsirta ének,
Reg — harmatcsepp, szellő lengés . .
Rigó trilla, vadgalamb búgás —
Patak moraj, csermely csergés.
Zöld lombu fák lágy susogása . .
Kakuk nóta, hattyu sirás,
Phönixmadár megifjodása . . .
Miről szól a rege irás!

Hajnali pir a lány tejarczán
Kéklő nefelejts szemébe . .
Andalitó üdv kecs mosolyán
Repeső vágy kis szivébe.
Hó kebel, kis kéz, parányi láb
Őzike termet, gyöngy fogsor . .
Eper ajak, göndör selyem haj
Szivárvány szemöld, kecses orr . . .

Ugyan hogy tetszik? . . ugye hogy szép
Lám ilyet is tudok ám én —
Ha megfuttatom gyors ujjaim
Lantom felhangolt idegén.
Ha tetszik olyat kanyaritok:
Hogy minden lány én reám néz,
Lefestem a vihart a perczben
Midőn kitör, vagy dúl a vész!

Irok olyan érzékeny verset:
— Van is zsebembe akarhány —
Hogy megzavaradnék tőle a
Tizenhatesztendős leány. . . .
Olyanak is tudom szivbaját
— Indulva magam praxisán —
Ki pár évvel által esett már
A szerelem syntaxisán!

Mit szóllanál derék honleány?
Ha én a mokra nagy Bőgős!
Előtted és a publikum előtt
Lennék ily forma érzelgős?
Nemde mondanád: „ez nem jól van
Csak forditsd a boldog végit . . .
S meggyantázva goromba vonód
Üsd, — húzd te csak a régit“!

Ne mondd tehát derék honleány
Hogy kissé darabos vagyok . .
Néha talán még goromba is —
Erre is meg van a nagy ok. —
Lásd! én nekem a czirógatás
Nem kenyerem, s az alkalom
Ugy is hozza, — kit hát ütni kell,
Azt biz én nem czirógatom!

Ugyan mit szólnál én rólam, ha
Udvaronczi hajlongással
Beszélnék a mamelukk haddal?
Nem törődve egyébbmással;
Mint a nagyok kegyes mosolya,
Miniszterek enyelgése . . .
A Tök Jankó-féle fráterek
Kutya-forma hizelgése!

Finom stylus nem való akkor . . .
Mikor a varjak kárognak,
S ronda csapatjuk lármájába
Tritytroy baglyai huhognak!
Fülmile hang, pacsirta ének
Nem hallik ott, hol az éhes
Kutyák marakodnak a konczon . . ,
S ki lenne ekkor kedélyes?!

Tolvaj szarkák hitvány csergése
Elnyomja a csermely hangját!
A böléndek, maszlag, lenézi
A nefelejts szerény rangját!
A sok főszamár orditása
Erősbb a lenge szellőnél . . .
Az éh-holló vad vijjogása
A bokorban éneklőnél!

Derék honleány! ne vedd fel hát
Ha a nagy Bőgős ugy néha . .
Oda-oda üt vonójával
Hol öszve búvik sok léha!
A fenét nem vaniliával
Gyógyitják, hanem kimetszik,
Ezt tartom én s igy teszek, ha
Néked öcsém Matyi tetszik!*)

Nagy Bőgős.

*) Tetszik bizony édes vén brugósom, csak huzd mindig a legvastagán, —
Matyi.

Szabadkai életképek.

XV. kép

Hivatalos tiltakozás.

„Itt vagyok, ragyogok: mint a fekete szurok“

Egy kis csintalan „**troubadur**“dallamából.

Miutàn az ellenzéki lapok — azok a goromba ujságok egyáltalán azt állitják, hogy én a főispáni hivatalra alkalmatlan, az „Ellenőr“ szerint pedig „haszontalan“ is vagyok; söt még a jobboldali körök is (az én Matykóm,Jóskóm,Lajoskóm familiás kivételével) ugyanezt suttogják az én kiporolt hátam megett: ennélfogva kötelességemnek tartom magam iránti tekintetből ezen — bár alapos, de az én ipam uram szerint „nem szép“ birálat ellen ex offo tiltakozni és egyuttal kijelenteni: hogy én magamat mindenféle ispánságra legalkatosabbnak találom.

Egyébiránt ajánlom ragyogó ügyemet a „Szegedi Hiradó“*) pártfogásába.

Lénárd Maté
polgármester.

*) Miután az „Estilap“ meghalt, soha jobb patronust nem választhatott volna védelmére. 'Szerk.

Eredeti levelek

Cs. **Péter** levele B. **Andráshoz.**

Hé Fráter!

Már kedves apostoli druszám tetszik vagy nem, de szent házunk placetuma szerint másként nem titulálhatlak.

Az elefánt csontból épült toronytetején elkárhozott bünös gyermekeire könyörgő Allah látja a lelkemet, hogy mily édes örömmel szeretnélek honorofikálni a „páter“ titulussal, de miután páterségednek sem jó barátid sem pedig Róza nagysám tudtára egyetlen egy földi matriculumban sincsen nyoma, tehát ha csak a menyei birodalom titkos házi protocolumát vezető iródiáknak manupropriája s sigiliumával ellátott certificatióval nem konstatirozod páteri dignitásodat, másként a legszentebb akarattal sem nevezhetlek: mint fráter!

Máté evangelista evangeliumának XXII. rész 35-ik versére alapitott apostoli aufrufolásod folytán fel kötém saruimat s bemenék Mesopotámiába, hol a bélpoklosokat s igazságtalan sáfárokat meglátogatám vala; kiknek midőn apostoli missiómat elmondám vala, a király számvételét, mely Máté evangeliuma XVIII. r. 23—35. versei szerint már megirva vala, előttem felmutatták vala s lön nagy csodálkozás, midőn a követelt 144. pénz helyett csak 136 nagy és 24 kis pénzt látának vala beprotokulálva, s ennél többet, — noha őket a purgatóriumbeli 0-n felüli 38 foku tüz s 0-n alóli 73 foku pokolbeli hideggel ijjesztgetém vala, — többet nem adának vala.

Apostoli missiomnak e szerint vége lön tehát beszámolok neked hü sáfárkodásomról, melyért való megjutalmaztatásomat, mint János evangelista evangeliumának VII. rész 37—57. verseiben megirva vagyon — fráter! tőled várom.

Csak 135 nagy pénzt küldök, mert belőle a hirmondónak 20, a krisztus koporsójához szükségelt 63 szegért 64 kis pénzt adtam; 40 kis pénzt pedig a betlehemi vámos részére tartok fent, melyet, ha tőlem egészen elnem követelendi vala, junius elsején a jeruzsálemi kikötőben, ha reám ottan várakozandol — a markodba nyomandok vala.

Miklós püspököt egész nyájával, Mihály arkangyalt angélájával, tégedet pedig apostoli druszám az élet göröngyös utain vez tő csillagoddal a viszonlátásig üdvözöl

Péter.*)

*) Bizony, bizony mondom néked Péter! te megtagadtál engemet.
Matyi.

A magyarokról.

Hol van az a büszke magyar?
Hol van az a kevély nemzet?
Hol van az a hősi ország —
Melyet Árpád vérrel szerzett?

Nem büszketöb bé,a magyar!
Hősnek se mondja a világ!
Mindene, a mire még ad
Az Andrássy-kormány s Deák.

Edes kevés biz ez, — hanem
A roszból ez is temérdek,
Igy vélekedik nemcsak az
Orosz, — de maga a német.

És a magyar örömében
Vigan ugrándozik, tombol.
Mert Deák viskót épit ott:
A hol egy várat lerombol.

Ha majd eljő a fergeteg, —
És e viskó porrá omland:
Hallszik-e majd a „szavazzunk“
Vagy az a rhinoceros hang?

Gunyol e Hullszky akkor is?
S ki ad Forgáchnak pensiót?
Görgeynek zsiros állást?
S Ágaynak subventiót?

Annak a sok Bach-huszárnak
Ki viseli gondját majdan?
S ki áll boszut a vérért, — mely
E földön ömle ki hajdan?

És ha a legyilkolt hullát
Felbonczolják ott az égben?
Ki áll a jelesek közül
Elő védelmi beszéddel?

S ha ott fent az orvos szólna:
„Ez nem természetes halál.“
Mersz-e szólni mameluk had —
Méregkeverő te valál?

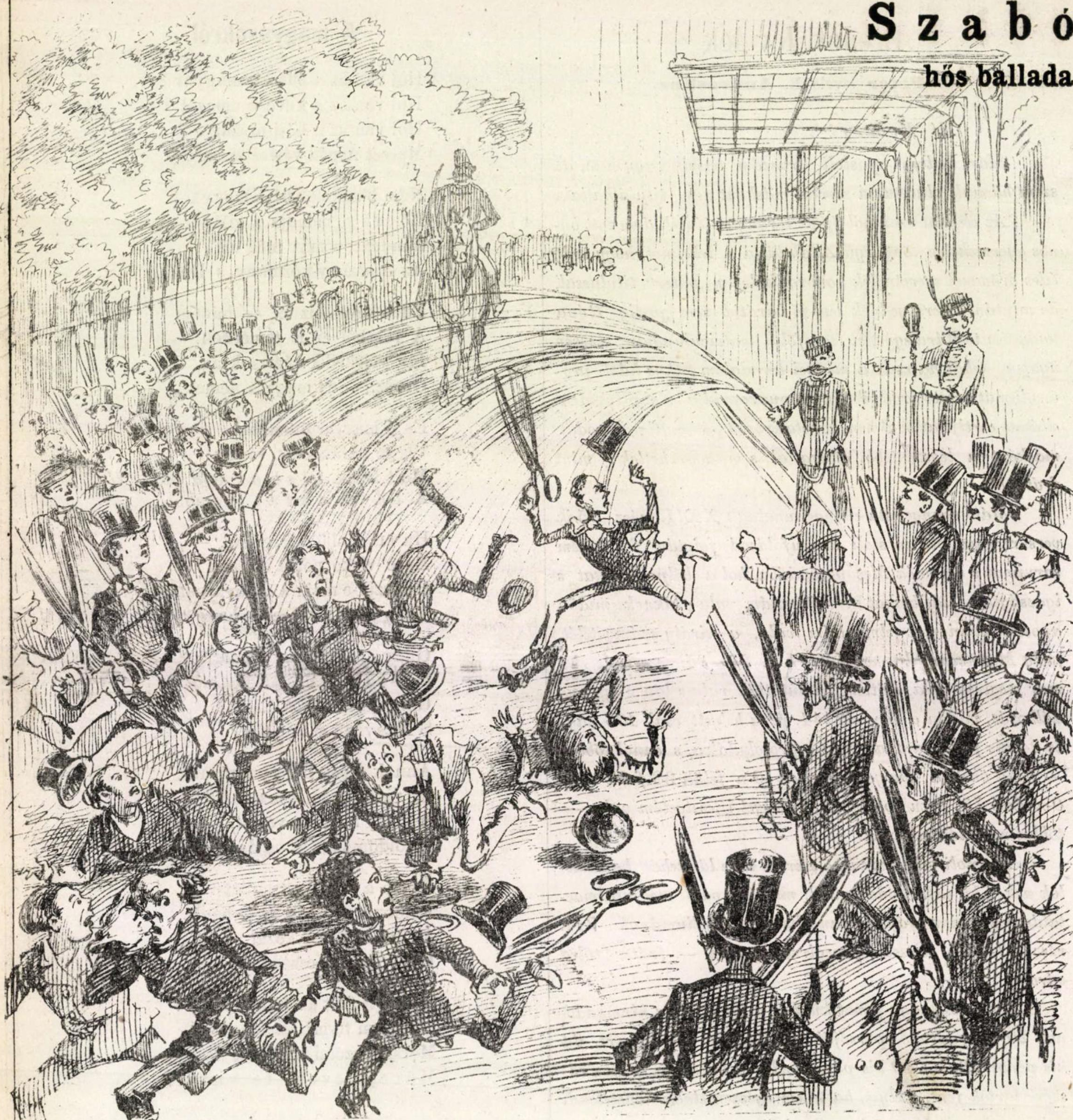
A sz . . . i lelkésznek az a gyönge oldala volt, hogy a szépasszonyokat és szép leányokat halálosan szerette s gyakran fel is kereste őket, midőn t. i. hivatalos teendője megengedte; midőn ezért az esperestől levélbelileg megintetett a rövid válasz e lett:

„Ne hányja kend a szemenmre
Én is sokat tudok kendre“

persze,mert az esperes sem volt jobb a deákné vászmánál.

Szabó

hős ballada

I-ső ének : Mi zaj riad? mi nép tolong
Az országház felé . . . ?
„Hej drabantok: constáblerek!
Rukkoljatok elé;“
Szilárdon áll a hős tömeg . . .
Petitióra kész . .
Magával Thaisz kapitánynyal
Merészen szembe néz.

Ám a kapus megnyitván a
Vizvezető csövet —
A pártütő hős csappatnak
Nyaka közé lövet.

Utczu neki, vesd el magad —
Szétszalad a sereg . . .
Képviselőház portása —
A markába nevet.

ribillió

két énekben.

2-ik ének: Szegény portás nem is sejti
Minő veszély várja . . .
Midőn fél kilencz órakor
A kaput bezárja.
Jaj pedig még ez éjjelre
A szabó legények —
A hideg tusért ellene
Boszut esküvének.

Tizet kong a torony óra
Megtöri a csendet,
Kilencz elszánt szabó legény
A kapun becsenget.
Szegény portást tréfájáért
A lépre igy csalták . . .
Mint a kecske, ugy me-ke-get
Mert jól elvasalták,

Ludas Matyi a bazárban

Humoreszk vagy ha ugy tetszik bazáreszk

ajánlva a Nagy Bőgősnek.

No édes brugósom! ha én még egyszer valami jótékony női Bazárban vizitet csapok, szentüttse kikérem bedeckungnak gróf Ráday királyi biztost Szegednek ez időszerinti pandur főkomiszáriusát Tóth Vili ő excellentiájától; mert hát annyi finom és udvarias r a b l ó, annyi kecses kedves g y u j t o g a t ó, annyi szende és ártatlan á r u l ó v a l farkas szemet nézni, mint a menyi a redoutban május 6-ától fogva 10-ig gusztálható volt — ehez édes brugósom! csakugyan vakmerő bátorság, jó porczió lovagiasság, mindenek felett pedig duzzadtabb pénztárcza kell, mint a Matyi-é.

Wahrmann lám bankár, mégis mire végig ment a teremben, azon vette észre, hogy megütötte a laposguta . . . no nem magát, hanèm az erszényét, és hogy a miatyánkját is ott nem hagyta kézi zálogul egy szép asszonynál, az a szerencséje csak, hogy volt hitele 100 frtig bonra s ezért kapott egy piros végü masinát . . . no nem a szép grófné, hanem hát Wahrmann!

Bőgős! ha még nem tudtad, hogy mi a s z e r-e l e m, ide kellett bekukkannod csak, fagyponton álló szived elolvadt mint az irós vaj, attól a sok égő fekete gyémánttól, melyek keresztüzbe kaptak egy pillanat alatt; alvó szived lángra gyuladt attól a sok ragyogó kék csillagtól, mely rád bámult kémlelve, ha valjon van-e zsebedben tiz forint . . . egy porczio fagylaltért.

Igen apropó volt, akárki leleményezte, ennyi szép gyujtogató körül, őrség gyanánt Széchényi Ödön tüzoltóit aplikálni; ezek éberszemmel őrködtek legalább, hogy az ember kabátjának hátulja a tüzes szempillantásoktól lángra ne lobbanjon.

No de menjünk be az á r u l ó k h o z.

Még az ajtón be sem léptem, már is egy bogárszemü, hosszunyaku, eperajku szőke kis angyal e szavakkal fogad . . . ön is szerkesztő, önnek szüksége van a „Bazár Ujság"-ra, fogja csak, másnak husz krajczár, Ludas Matyinak 1 forint.

Ennye kincsem! ha Matyinak is ilyen colportőrje volna mint magácska, bezzeg jobban hiznának ám a libái; kiszurtam az egy forintot, áldva a kis hamis zuzzát, hogy két forintig nem bírságolt.

A mint meglátta vagy 4 piczi szárnyas Ámor, hogy nyitott tárcza van a kezemben, utczu neki, azaz hogy nekem iramodtak, s quartetben tillinkózák „tessék szép virágot venni."

Hát aztán kis tubiczák mi az ára?

„Két hatos" felele a legkissebb galamb. — No itt egy forintos, kérek vissza nyolcz sexert. —

„Nincs apró pénzem" azzal tovább illant a kis tücsök trillázva.

„A ki mer, a nyer" bugja mellettem egy szelid gerle — tessék szerencsét próbálni, egy hatos egy szám."

Hát aztán mit nyerünk angyal?

„Mindent a mi szemnek szájnak tetszik." Igazán? no hát markoljunk bele, hányat huztunk csak? Tizet, itt a forint — de most már lássuk a ternót . . . kibontom, valamennyit, hát egyiken sincsen numerus.

Ha! ha! ha! kaczagott az én lutrisnőm — Ön nem nyert, de nyertek a szegény vizkárosultak.

— Már az más, ajánlom magamat. Gyere Matyi! gondolám magamban igy nem bazározunk, csak a közepén tartsunk a teremnek, mert ha szélrül járunk, közel a boltosnékhoz, kikoppasztanak egészen, elég már három forint a hazafiságért.

Itt sem volt nyugom, majd agyonkináltak a kucsébernők reszelt fügével.

Itt még inkább megleptek a szebbnél szebb örökké mozgó és mosolyó nőnemü boltos segédek.

„Nem tetszik tőlem valamit vásárolni"? kinálá egy Amoróza, nürnbergi vegyes czikkel telt ládikáját elébem tartva.

Nem vásárlunk szép angyal! tele már a zsebünk.—

„De mégis ezt a kis ollót."

Talán bizony strickelő szabólegénynek néz kedves nagysád?

„No hát akkor egy darab szappant"

— Bah . . . szappant— nem mosdom én egy hétben csak hét nap, a 8-ik napon már én mosdatok másoka

„De már ezt a kis fésüt csak megveszi ön"?

Fésüt . . tetszik látni rövid hajat hordok . . Náne vásár . . .

Jön a másik: Meine Herren! „Ausverkauf" egy csomó krágli 12 db 1 forint!

— Tetszik látni szép varrónő, hogy darutollas kalapot hordok, ehhez pedig nem pászol a krágli. —

Varrónő!? kérem én nem vagyok varrónő, én doktor Kristélyosi Anzelm egyetlen leánya vagyok, a papának 4 háza van Pesten, a barátném pedig itt, ki a czündhölczlit árulja Pipere baronesse, kereplé a szépDeborah egy szuszra.

Óh igen örvendek, hogy szerencsém van a kisasszonyokhoz,de gyufát még se veszek,nem dohányzom.

Madmoiselle Kristélyosi és Pipere baronesse magukat ajánlva lebegtek tovább.

Ni ni ennél a sátornál nagy a sürgés forgás, nézzük csak mit árulnak benne? E pillanatban egy nyafogó szunyoglábu dandi czammog elő s a bolt pudlijára könyököl.

Mi tetszik gróf ur? kérdé a szép szatócsné. —

Egy puszi . . . mi az ára?

Attól függ, hogy ki adja . . . ha tőlem kivánja a gróf: 1000 frt.

Áh! áz drrrága . . .

Ha a csókot magát drágálja, no hát egy ponfont is kap ráadásul. Megtörtént-e a vásár nem tudom, mert ke-

zemet egy kéz szoritá meg . . . Szervusz Matyi! — szólita meg egyik régi még a 61-es világból való ismerősöm. Szervusz Jancsi pajtás! van száz esztendeje, hogy nem láttalak, hát Pesten vagy?

Látod, hogy itt vagyok. —

— Jó, jó, azt értem, hogy Pesten lakol?

Nem biz én czimborám! — hanem Szatmárban, jer igyunk egy pohár tokajit találkozásunk örömére, és . . .

És a szatmári vizkárosultak javára, vágék Jancsi szavába.

Gróf Károlyi Pistáné restauratiója felé tartánk, midőn az én Jancsim egyik bolt előtt egyszerre mint a sóbálvány megáll.

— No mit bámulsz? —

„Azt a szőke angyalt pajtás ni, a ki oly igézően mosolyog felénk.“

Talán csak feléd . . a biz a csinos egy trafikánsnő.—

„No már ha megnézett, veszek legalább egy pár szivart tőle“ mondá Jancsi.

A bolthoz léptünk.

„Mivel szolgálhatok“? kérdé a szőke csintalan mosollyal.

Az én Jancsi barátom pár szivart kért. Egy láda pompás regaliát tettek elébe.

— „Csak olyan olcsót, afféle. . kurczét kérek“

Kezdtem restelleni szörnyen, az én Jancsi barátom izlését. A szépség is megnézte, hogy miféle ordináré kundschaftal van dolga . . Azonban a kivánatnak eleget akart tenni, addig keresgélt, addig motoszkált tehát egyik másik ládafenekén, mig végre is Jancsi orra elébe nem tett egy pár rövid két krajczárost.

Az én Jancsim belenyult a vörös borjubőr bugyillárisba, kivesz egy halmaz bankó közül egy ötvenest, s átnyujtja a szőke angyalnak, és azzal markába véve a két darab kurczét, egyet fordult a sarkán, mondván, menjünk.

— Nem tom, nézett-e utána a trafikánsnő, hanem annyit hallottam fülhegygyel, a mint susogta barátnőjéhez a szép szőke: „nem nézett ki belőle, hogy olyan gavallér.“

A restauratióban bevágtunk vagy öt pohár tokajit, megettünk egy-egy sonkaszeletet és azért az no Jancsi barátom fizetett két darab ujdonanat uj tiz frtost; a szives korcsmárosné nem is kérdezte, hogy mit adjon vissza, hanem kedves egészségünkre kivánta az uzsonnát.

Jancsinak 80 ftjába került a bazár látogatása, nekem csak három forintomba. Jaj de az én Jancsi barátom eladott jó áron vagy két ezer köböl gabonát, nekem pedig roszul ütött be az aprilis évnegyedi prenumeratió, s csak az által, hogy a Népszavát leszállitottam egy forintra, havonként 100 forintot vesztettem.

No de majd jobb lesz a juliusi prenumeratió, ugy-e édes brugósom!?

Csak azt sajnálom kedves nagy Bőgősöm! hogy az egész bazárban egyetlen egy szál hur sem volt, pedig erre splendiroztam volna még egy pár forintot, hogy elküldhessem a bőgődre.

A pesti bazárban nagyban árulták a „Szegedi Hiradó“ 55-ik számát; de vevőre nem akadt. — Valószinüleg a Szeged-szabadkai szappanosok tiltakoztak annak megvétele ellen.

Pattantyuk az országházból.

Senior Pulszki, junior Pulszki és Ivánka Zsiga véd és dacz szövetséget kötöttek, hogy valahányszor Dietrich Ignácz fog beszélni, mindig trityiben fognak röhögni.

Mit érdemel a képviselőház 25-ös bizottsága, mely Horváth Bódi birósági törvényjavaslatát megbirálta? Ha többet nem is, de minden esetre megérdemli czimét, a huszonötöt.

Tisza Kálmán ugyancsak be adott ám Hoffmann Pálnak, az első folyamodásu törvényszékek és járásbiróságok felállitásáról szóló törvényjavaslat feletti vita alkalmával.

Nos, mit adott be?

Valóságos Hoffmann cseppeket.

Hisz azok a szorulás ellen prescribáltatnak.

Hát hiszen meg is volt szorulva Hoffman ezen javaslat védelmében ugy, hogy a karó közé szorult kutya sem különben.

Midőn Simonyi Ernő sajnálatát fejezte ki a képviselőházban a felett, hogy oly nagyfontosságu törvényjavaslat tárgyalásánál, minő a törvényszékek és biróságok felállitásáról szóló törvényjavaslat, az — kit leginkább érdekelne — nincs jelen, a jobboldal mamelukjai eszeveszetten kiáltozzák: „nem is lehet jelen,“ „beteg,“ „hiszen halálos beteg.“

Hát még midőn Simonyi azt mondá, hogy midőn egy ország sorsa van szőnyegen akkor a miniszternek nem szabad betegnek lenni, — minő éktelen gunyos kaczaj keletkezett.

Hogy milyen beteg volt Horváth Bódi ő excellentiája! lásd Pesti Napló május 12-iki 110-ik számát, melynek „különfélék“ rovatában szórul szóra ez áll:

„a budai primási kápolnában tegnap reggel ment végbe László Zsigmond miniszteri titkár Somsich Pál mostoha fiának esketése Hoffmann Ilona kisasszszonuyal. A vőlegény násznagyjai Horváth Boldizsár miniszter és Somsich Lőrincz Somogymegye alispánja voltak“ sat.

Nos mameluk sereg! hogy illik ez össze?

Iczig szomszéd és Mihály gazda diskurszusa a Bazárban.

Mihály gazda: Nézze csak Iczig szomszéd, itt még Borszem Jankót is árulnak.

Iczig szomszéd: Hol? Mihály bácsi nem láthum én!

Mihály gazda: a hun lóg egy szegen ni, annak a szélső sátornak a rudján.

Iczig szomszéd: Hát thodja khend mér lógja azon a rudon a Borszem Jankó?

Mihály gazda: Hát gondolom azért, hogy valami félbolond megvegye.

Iczig szomszéd: Megvette azt már a gráf Andrássy, másnak ugy se kellene a fenének se.

Mihály gazda: mondja meg hát a szomszéd, hogy miért lóg?

Iczig szomszéd: Lássa Mihály bácsi! az a sáthur a gräfin Csekonicsné sáthura, khinek a fotografiája most uttan van lepingálva a Borszem Jankóban és a khirül Ágai or azt mondja lapjában, hugy Csekonicsné a legszebb asszuny Magyarországon legalább ütven év óta. Ezt a fáinságos bókot adta, most lássa khend a gräfin vissza, s azért függesztette arra a szegre, hugy láthassa mindenkhi, hogy Borszem Jankó olyan szemtelen egy fráter, a ki még a Bazárban is méltó a felakasztásra.

Epegrammok.

Nagyba pihen most gyűszű, olló, czérna, meleg vas,
Óh mert egyre demostrál s strájkol az árva szabász.

*

Pék, molnár, bodnár, megirigyli a munka kerülőt:
Kapja magát nem dolgozik ő sem, strájkol ez is hát.

*

Thaisz kapitánynak, constábler, biztos, darabantnak.
Ily zendülők, már az igaz, hogy dolgot is adnak.
S mig az utóbb nevezettek csapszékben pityizálnak:
Hős cserepár csapatok meg publikumot taszigálnak.

Zsiga pósta.

Buksinak: a „Mameluk“ csak gyenge árnyképe a mi mamelukjainknak.

Jánitornak: „A vörös barátok“ — czimü legenda folytatását elvárjuk.

Papirrágónak: Talán elfogyott a vágott dohányod, hogy a papirt ritkán rágod?

Olvasóinkkal tudatjuk, hogy nyomdát változtattunk, s lapunk a „Magyar Nyomdá-ban fog ezentul nyomatni, mely derék honfiak öszvetett fillèreiből szereltetett fel. A kiállitási csiny és szép uj betük, hisszünk lapunknak csak előnyére fog válni. Szerk.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: MÉSZÁROS KÁROLY.

Pest, 1871. Nyomatott a „Magyar Nyomda“ betüivel (Lipót-utcza 11. sz. a.)